GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

# EL MÓN PER UN FORAT.

Opinió | 24/03/2008 | 02:19

**Descansar dels catalans d'una vegada i per totes.**

Avui Espanya es veu ella mateixa com un país modern i emergent –potser fins i tot d'una manera hiperbòlica– i arxiva així algun dels seus complexos del passat llunyà i no tant llunyà. I ho fa davant d'Europa i del món, però també davant d'una Catalunya percebuda des de sempre com l'avançada de la modernitat.

Amb aquestes noves energies, Espanya se sent capaç de culminar un projecte d'estat que imita França, i que sempre havia somiat, però que no estava en condicions d'assolir per raons òbvies. Espanya a poc a poc s'ha anat adaptant al model francès de centralització i d'aposta per una gran capital artificial, però d'una gran projecció internacional. Espanya vol concentrar totes les capitalitats, la política, l'administrativa, l'econòmica, la financera, la cultural, a Madrid i convertir-la en la gran ciutat peninsular i en el gran cap de pont europeu cap a Amèrica, d'anada i tornada.

Amb aquestes accions vertebradores els espanyols milloren el model francès, ja que no exigeixen una absoluta uniformitat cultural, permeten un determinat grau de descentralització política i administrativa, i també un determinat grau de diversitat lingüística i cultural. Han construit una Espanya piramidal i jerarquitzada, però diversa i descentralitzada al mateix temps.

Abans de repensar-se, Espanya mantenia una relació de confrontació amb el fet català, en el qual participaven el rebuig i l'admiració i que tenia una gran virulència sentimental. Una part d'aquesta virulència ha persistit, com queda clar en moltes declaracions i accions d'alguns, sobretot de responsables polítics del Partido Popular.

Però ara Espanya li ofereix a Catalunya participar en el seu projecte com una província feliç més en un gran projecte espanyol, emergent i modern. És la Catalunya optimista del lema electoral. No caldrà ni tant sols deixar de parlar català, per a les coses d'estar per casa. I amb tots aquests avantatges que ens donen, Espanya encara no entén com és que Catalunya no acaba d'acceptar amb entusiasme una oferta que li sembla tan bona, encara que la majoria dels calés de totes les grans inversions espanyoles continuin sortint de les mateixes butxaques de sempre.

Mentre escric això em vé al cap el record d'un viatge amb taxi que vaig fer fa pocs dies. El conductor tenia la ràdio engegada i amb la sintònia de la cadena Cope, des d'on un locutor i els seus col•laboradors mostraven un gran aire de prepotència i xuleria mentre comentaven les noticies. En arribar el torn d'algun tema relacionat amb Catalunya la cosa ja destil•lava un odi no gaire disimulat.

Podia haver-li dit al conductor que canviés l'emissora o que apagués la ràdio, però tenia curiositat per saber què deien de primera mà i verificar el què diuen d'aquesta emissora. Algun temps enrera m'hauria cabrejat, ara en canvi notava un gran avorriment. "No es cansen mai aquesta gent? Sempre diuen el mateix i malgrat això cada dia hi ha un munt de persones que se'ls escolten...i segueixen i segueixen malgrat el revés electoral del PP" vaig pensar mentre badallava.

Tot plegat avorreix i molt. Avorreix que vegis que et prenen els calés i el pèl, i que a més t'odiïn, i

que siguis la causa de tot mal (i en aquest sentit és sorprenent la quantitat de tòpics que corren de nosaltres que són iguals als que corren sobre els jueus), i que quan gosis alçar la veu et diguin victimista, i que ens diguin provincians (d'acord que el món és més gran que Catalunya, però a molts, moltíssims el món se'ls acaba a Espanya), i que cada cop que intentis reivindicar alguna cosa immediatament aclareixis que vas de bon rotllo i demanis disculpes no sigui que et confonguin amb un terrorista, que es riguin de la teva llengua, i que se'n fotin que a Catalunya no funciona res, quan el que no funciona resulta que no depén de nosaltres sinó d'ells...Avorriment, cansament i unes grans ganes de que tot això acabi d'una vegada i per totes.

En els últims anys, Espanya s'ha repensat ella mateixa i, en conseqüència, ha repensat el paper que hi té Catalunya, la seva relació amb el fet català. I mentre d'una banda els polis dolents matxaquen des de tribunes periodístiques inventades amb aquest objectiu, n'hi ha d'altres que fan servir la tàctica de l'assimilació sistemàtica "sin que se note el empeño". I així ens llevem cada dia i anem a treballar, i paguem més inmpostos que ningú perquè altres puguin tenir carreteres i trens d'alta velocitat. Allò que es diu la solidaritat vaja. Una solidaritat unilateral però.

El sentiment bàsic sobre el qual ha descansat aquesta nova imatge d'Espanya de cara a ella mateixa és el que podríem anomenar l'orgull en la modernitat. El progrés econòmic, el reconeixement polític, la construcció d'un estat democràtic raonablement eficient, ha casat orgull espanyol i afany de modernitat, que fins al franquisme estaven clarament divorciats. Els qui volien un país modern, sentien que "les dolía España". Els qui proclamaven l'orgull espanyol ho feien des de valors aliens i fins i tot contraris a la modernitat, al crit –entre d'altres– del "que inventen ellos". Ningú ja no es recorda d'això? Doncs no fa tants anys.

La vella catalanofòbia era una barreja de rebuig i enveja, d'admiració i d'incomprensió, de necessitat i d'incompatibilitat de valors. Però en un pla de relativa igualtat. La nova catalanofòbia és la fatiga de qui se sent més fort en tots els terrenys davant del corcó del qui consideren ja més feble i anacrònic. Ni ens admiren ni creuen necessitar-nos, encara que l'economia sense nosaltres no els aniria com els va, evidentment. No entenen que no ens volguem adherir a un projecte de província feliç que els sembla beneficiós també per a nosaltres, ja que ells també pensen i senten pels altres. El debat sobre l'Estatut de Catalunya els va enervar, però sobretot els va cansar. I si no ens necessitessin imperiosament per la cartera, potser serien ells els que ja ens haguessin proposat la secessió, i s'haurien deixat de patrioterismes barats, per descansar dels catalans d'una vegada. Perquè estimar-nos, ni ens estimen ni ens han estimat mai. Aquesta, i no cap altra, és la crua realitat. Que ningú no s'enganyi.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/6017-el-mon-per-un-forat.htm